

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

SURNUD
MÄNGIVAD EDASI

Heather Graham
The Dead Play On
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Heather Graham Pozzessere

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad
neid litsentsi alusel.

M12321216
ISBN 978-9949-82-025-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud meie armees teeninud ja teenivatele meestele ja naistele.

Ja USO fondile ning International Thriller Writersile – eriti aga Sloan D Gibsonile ja John Hansonile USO-st, Tom Davinile ja Chris Schneiderile 5.11 Tacticalist ja Kim Howe'ile ITW-st.

Neile, kes töötavad Walter Reedis, haiglates ja baasides
Kuveidis, Ramstadtis ja Mildenhallis.

Ning Kathleen Antrimile, Harlan Cobenile, Phil Marguliesile ja F. Paul Wilsonile, kellega ma jagasin üht oma elu kõige hämmastavamast sündmusest – USO ringreisi, et külastada meie sõjaväelasi, nii mehi kui naisi.

Me ei suuda kunagi tänada piisavalt neid, kes teenivad riiki ja riskivad kõigega.

Proloog

Tyler Anderson teadis bändi programmi; põrgut, ta oli B-Street Bombersiga mänginud aastaid. Nad võisid programmi muuta, kui soovisid, kuid oli kolmapäeva õhtu ja enamikul kolmapäevaõhtutel pidasid nad programmist kinni. Nad mängisid kõvasti ja nad mängisid hästi, aga nädalalõpud kaldusid olema palju pöörasemad poissmeestepidude, kokkutulekute ja Prantsuse Kvartalit ummistavate rahvahulkade, peamiselt turistidega. Kolmapäeviti mängisid nad oma kõige populaarsemaid laule, Journey, Beatlesi, Killersi kavereid ja teisi vanu laule koos mõne uuema hitiga, mis oli jõudnud top 40 nimekirja.

Ja siis juhtus midagi.

Tyler tõstis oma saksofoni – oma armastatud saksofoni, ainsa väärtusliku mälestuseseme oma sõbrast Arnie Watsonist.

Arnie oli nüüd surnud ja maha maetud. Ta oli üle elanud kolm missiooni Afganistani ainult selleks, et koju tulla ja uimasti üledoosist surra. Arnie murest murtud ema oli peale käinud, et Tyler võtaks tema saksofoni. Lõppude lõpuks olid nad ju õppinud koos mängima mõnikord kurjadel New Orleansi tänavatel, töötades aastate jooksul nende pillikastidesse visatud dollaritega oma tee üles mängima kindlatel kuupäevadel tõelistes klubides.

Ja seega oli Tyler otsustanud, et suudab oma sõpra lähedal hoida, mängides tema saksofoni.

Aga kui ta selle tol õhtul üles tõstis, juhtus midagi – ta ei teadnud, mis see oli.

Nad pidid alustama Lady Gaga lauluga „The Edge of Glory“, aga ta ei andnud kellelegi võimalust alustada. Järsku ta mängis – ja ta ei teadnud, miks. Ta polnud isegi kindel, et teab, *mida* ta mängib.

Ja siis ta mõistis.

Otsekui eikuski mõistis ta, et oli hakanud mängima Calli „Ma usun ikka veel“, mis oli nautinud kuulsusehetke vampiiri-filmis „Kadunud poisid“. See oli hea laul – *suurepärase* laul saksofonimängija jaoks oma väljakutsuva arranžeringuga. Arnie oli armastanud seda mängida.

Aga Tyler polnud kunagi ise seda mänginud. Ta ei osanud seda.

Kuid nüüd oskas. Tundus, nagu mängiks see pagana saksofon ise.

Ja kui ta mängis, tundis Tyler, justkui triiviks ruum kummalises udus minema. Ning järsku nägi ta asju, mida võis olla näinud Arnie. Liiva ja mägesid ja närtsinud põõsastikku. Ta kuulis plahvatusi ja mehi hüüdmas. Seal oli veri.

Kuid...

Arnie oli Afganistanist tagasi tulnud. Ta oli käinud oma baasist Kuveidis kolm korda võitlustsoonis, aga oli tulnud tagasi.

Siis hääbusid plahvatuste helid ja ta nägi New Orleansi tänavat. Ramparti tänav.

Kus Arnie oli surnud.

Nad olid hinnanud tema surmaajaks umbes kell 5 hommikul. Mõned inimesed oleksid pidanud ikka veel ringi liikuma. Rampart asus Prantsuse Kvartali serval; Treme oli üle tänava ja kuigi see polnud parim linnaosa, oli sellega kõik korras pärast tormide ja televisiooniseeriade suve. Jah, seal oleks pidanud palju inimesi ringi liikuma. Kuigi teatud laul väitis, et New York on linn, mis kunagi ei maga, teadis igauks, et tegelikult kuulus see tiitel New Orleansile.

Tyler tundis oma nägemuse kiiluvees, otsekui rünnataks teda füüsiliselt, ja leidis, et pigistab mängides saksofoni, nagu oleks see tema päästenöör. Ja kui ta mängis, hakkas klubi jälle hääbuma.

Ta tundis, justkui oleks koos oma vana lapsepõlvesõbraga mööda Rampartit kõndimas. Nad tundsid seda hästi, olles Treme'i piirkonnas üles kasvanud. Mitte kaugel St. Louis' kalmistust nr 1. Ja kirikutest! Põrgut, siinkandis olid igal pool kirikud.

Kuid Arnie kartis ja Tyler võis seda tunda.

Arnie hakkas jooksuma.

See oli kõige kuradima kummalisem asi. Tyler nägi ebamääraselt reaalsust – rahvahulka Bourboni tänava baaris. Ja ta võis näha veel midagi sügaval oma meeltes, kus oli Arnie. Tundus peaaegu, nagu ta *oleks* Arnie.

Muusikahelide all kuulis ta kolinat... ja sosinat.

„Sa oled surnud, semu. Sa oled surnud.“

Külm. Teda täitis külmus. Külmus nagu... surm.

Siis järsku ei mänginud ta enam. Öö elustus aplausiheliga. Ta pilgutas silmi – ja oli tagasi La Porte Rouge'is. Tema bändikaaslased jõllitasid teda, otsekui oleks ta punastanud.

Ruum oli täis ja inimesed trügisid, püüdes saada paremat vaadet sellele, mis toimub. Jessica Tate, üks ettekandjatest ja hea sõber, jõllitas teda, nagu oleks ta just praegu muutnud vee veiniks, ja Eric Lyons, baarimees, plaksutas valjusti ja – veelgi tähtsam – nägi välja rahulolev, kuna õnnelikud inimesed kaldusid rohkem jootraha andma. Tema esinemine oli ärile hästi mõjunud, mõistis Tyler.

Ta langetas pea, tõstis saksofoni ja lehvitas rahvahulgale. Ja siis, bändikaaslased Gus, Blake ja Shamus pealt vaatamas, pöördus ta ja lahkus lavalt – *jooksis* lavalt. Ta pidi välja pääsema. Ta pidi siit pääsema kus kurat.

Tyler jooksis mööda Bourboni esimese risttänavani ja suundus Ramparti poole. Ta keeras paremale ja jõudis kohta, kust nad Arnie olid leidnud.

Nõel ikka veel käsivarres.

Ta kukkus vastu majapidamisriistade kaupluse seinaga ja vajus maha, pisarad silmades...